

KINH BỒ-TÁT ANH LẠC

QUYỂN 2

Phẩm 4: LONG VƯƠNG TẮM THÁI TỬ

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Bồ-tát vào lúc sắp sửa bước lên chiếc ghế vàng, sắc diện thật thư thái, dung mạo tươi vui. Chư Thiên nơi hư không tung rải hoa, đốt hương thơm, hòa tấu thiên kỹ nhạc để làm vui lòng Bồ-tát. Chúng nhân thì luôn túc trực hai bên để hầu hạ, giữ gìn, thấy đều khác miệng cùng lời xưng tụng, âm thanh chấn động cả trời đất. Có đến tám mươi ức cai các vị Càn-đạp-hòa khua chuông, gõ khánh ca hát đem lại vui thích cho Bồ-tát. Lúc này đông đảo các vị Long vương là Ma-na-tử, Văn Lân, Y-la-bát, A-nậu-đạt... đại thể có tới tám mươi bốn ức vị Long vương như thế thấy cùng vân tập đến chỗ Bồ-tát. Các vị Long vương liền dùng kệ để xưng tụng Bồ-tát:

*Hôm nay lia trần cấu
Giáng sinh Diêm-phù-lợi
Theo tục chịu thai mẹ
Nguyện rửa sạch bụi trần.
Xưa nơi vô số kiếp
Tích chứa tạo công đức
Thệ nguyện mong đạt quả
Xin được tắm Thánh thể.
Tám mươi bốn ức cai
Long vương mười phương lại
Thấy đều dốc cúng dường
Xin dâng bình nước thơm.
Thế Tôn vô số kiếp
Khổ hạnh vì muôn loài
Đức lồng lộng vô biên
Rủ thương xin thọ nhận.
Dốc ngưỡng Bạc Thế Hùng
Chán mệt khổ sinh tử
Nay được thấy Hiền minh
Như nhật chiếu hư không.
Thế Tôn phát nguyện lớn
Dốc độ kẻ mê lầm
Đạt giải thoát tối thắng
Độ thoát người chìm đắm.
Hằng sa Phật quá khứ
Cùng hiện tại, vị lai
Công đức chẳng thể lường
Thế Tôn nay gồm đủ.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ví liền trong nhiều kiếp
Xưng tụng Nhân Trung Tôn
Lẽ đâu ánh đom đóm
Dám sánh mặt trời Phật?
Hư không có thể lường
Tu-di có thể tính
Biển cả có thể cạn
Đức kia thật không bờ!
So với ánh nhật nguyệt
Ngọc Minh nguyệt Ma-ni
Tuy chiếu xua u ám
Chưa thể trừ vô minh.
Mặt trời nay tối thượng
Hào quang từ lòng thân
Chiếu khắp cõi trời, người
Dứt dâm, nộ, si cấu.
Sáu Như Lai quá khứ
Thầy sinh Diêm-phù-đề
Chúng con thấy cúng dường
Nước thơm tắm thân thể.
Nay lại gặp Thiên Sư
Ưc kiếp mới xuất hiện
Thấy cung kính đảnh lễ
Duy nguyện lúc tắm rửa
Chư Thiên cùng người đời
Thấy được nghe chánh pháp
Diễn rộng pháp thâm diệu
Kính lễ Tam Giới Tôn.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nhìn thẳng về phương Đông, tôn nhan tươi vui, cùng nhìn các vị Long vương rồi nói bài kệ:

Ta nay đã giáng thân
Chân giẫm cõi Diêm-phù
Cứu vớt bao khổ não
Bốn bậc không bến bờ
Thân vàng đã hiện rõ
Tướng tốt sánh nhật nguyệt
Giác ngộ kẻ còn mê
Nay sắp thành quả Phật
Xem chúng sinh nhiều đời
Nhận hình tướng nhiều loại
Tuy cao thấp không đều
Chưa có hình tượng ấy.
Vui thay nguyện thế vững
Ý bền luôn gồm đủ
Nẻo hiện hợp phước báo

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Gốc tịnh như hư không
Đời có ba pháp bền
Ý, mạng, của cải báu
Đấy chẳng phải cứu cánh
Để trước sau nương tựa.
Ta nay lia ba thứ
Pháp thân không, vô hình
Không sinh mạng, vô tận
An nhiên thành đạo quả.
Báu thế gian lắm nguy
Như huyễn hóa, tụ tán
Nay được bảy của quý
Thật chẳng thể tận cùng.
Tâm ý của chúng sinh
Ba cấu uế che phủ
Nay đã được ba Minh
Mọi nẻo đều thông đạt.
Ta nay vì trời, người
Sẽ chuyển pháp bất diệt
Pháp luân trùm đại thiên
Tâm nhân từ nhuần khắp.
Thọ sinh bốn mối buộc
Khó lia ba đời lo
Nay đạt bốn sự thật
Dứt buộc, sạch cấu nhiễm.
Tuệ thấu Thánh đế khổ
Kẻ mê đạt trí ấy
Tánh tịnh không chút uế
Thọ nhận luôn tự tại.
Gốc Tập dấy vui tạm
Tham đắm ái vô tận
Bụi kia khiến tâm nhiễm
Buộc trói lại càng thêm.
Ta nay quán tịnh gốc
Mọi tướng khổ lạc dứt
An nhiên chẳng lo mừng
Vĩnh viễn rời sinh tử.
Quá khứ có ba hành
Cội nguồn sinh si ái
Đã dứt tận chốn, nẻo
Tâm sạch hết trần cấu.
Hiện tại sáu mươi bốn
Đẫn đến chốn tối tăm
Đốc lia, chẳng đi cùng
Đạt sáu mươi bốn minh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vị lai vô số bụi
Che chắn khắp tâm người
Mây pháp trùm ba cõi
Nhuần thấm bao kẻ mê.
Giáo tịnh, khẩu như hòa
Lời, tiếng như loan ca
Do từ hành không dối
Thuyết pháp luôn viên mãn.
Chúng sinh tâm mờ mịt
Vui đùa không hổ thẹn
Nay mới biết xấu hổ
Tâm khinh mạn bị diệt.
Phật xuất hiện ở đời
Hàng phục chúng tà kiến
Lên tòa Sư tử gầm
Diễn nói duyên hạnh gốc.
Chư Phật quá khứ ghi
Cùng hiện tại, vị lai
Đời năm thứ ô trược
Có Phật hiệu Năng Nhân.
Nay ta tự xem xét
Tánh chí thật khác thường
Danh hiệu đã không sai
Cha gọi là Tất-đạt
Nên ở nơi mọi người
Thản nhiên không chút sợ
Đạt tuệ tịnh Tổng trì
Hóa độ kẻ lầm lạc.
Chẳng thấy gốc các pháp
Sinh diệt không nơi chốn
Thành bại lại cũng không
Tịch nhiên hợp tuệ quán.
Nhận rõ khắp các pháp
Thấy không chốn ngại ngần
An nhiên không nể hương
Mới ứng hợp hành luật.
Chẳng do thấy chẳng thấy
Không mong chẳng chốn giữ
Định tịch dứt ngã nhân
Vô tướng, nguyện cũng thế.
Phàm mong uống không chán
Vị cam lồ vi diệu
Dứt hết vọng tưởng, chấp
Hợp nẻo tuệ Bồ-tát.
Không nhân, không thọ mạng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thành tựu mọi Phật tạng
Trừ diệt tâm cống cao
Ý tự đại không dấy.
Thượng trí dứt nẻo vương
Không chấp tướng hữu thường
Chúng sinh dấy tâm nhiễm
Soi khiến tỏ tuệ tịnh
Hiền thánh ngân ấy bạc
Chúng sinh căn chẳng đồng
Dùng tuệ quán vị lai
Rốt không từng ấy đạo.
Pháp Phật nẻo thâm diệu
Tuệ ấy chẳng bến bờ
Tổ không, dứt vương chấp
Đó là pháp giới tịnh.
Một đời qua trăm đời
Cho tới vô số kiếp
Ta nay vĩnh viễn lìa
Sau cùng trước đều rõ.
Như ta ở trong ấy
Chấp thọ mạng pháp tánh
Hằng sa Phật quá khứ
Chẳng tạo tuệ không, vô
Luôn tự hàng phục tâm
Phân biệt pháp văn tự
Do vậy tự thức tỉnh
Kiến lập thế nguyện lớn.
Ta xưa mới phát tâm
Chỉ cầu Duyên giác thừa
Chốn tịch tĩnh không người
Bốn mươi bốn ức kiếp
Không Phật pháp Thánh chúng
Khoảng ấy bảy mươi kiếp
Sau gặp Bạc Đại Giác
Diễn thông nẻo Đại thừa.
Nghe điều chưa từng có
Tỏ tuệ Thánh vô lượng
Từ, Bi, Hộ, bốn tâm
Tin, lãnh hội mọi lẽ.
Từ lúc ấy trở đi
Dốc tạo chứa công đức
Cúng dường vô số Phật
Lại trải mười chín kiếp
Sau làm đại quốc vương
Hoàng đế Phi Luân vương

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bảy báu luôn sung mãn
Ngàn con tài nghệ đủ
Cúng dường Bạc Thanh Tịnh
Hằng dốc tu phạm hạnh
Chín mươi bảy ức oai
Tâm giải thoát dứt chấp
Bố thí bao kẻ nghèo
Thiếu kém không chốn dựa
Kho chứa xuất châu báu
Cứu giúp khiến no đủ.
Lại trong vô số kiếp
Dốc tu hạnh thanh tịnh
Lìa ngôi, trao Thái tử
Xuất gia mặc pháp phục
Tánh nhu hòa nhân nhục
Ở chốn tịnh, dứt niệm
Dần dần tâm mệt mỏi
Điều chìm xuống vực sâu
Căn lành dần dần ít
Như quả chín tự rụng.
Nổi trôi sinh tử khổ
Nhận bao lớp quả báo
Ý ngăn, không nguyện lớn
Hương dục khiến tâm loạn
Ý nghiệp đầy gió tưởng
Do dự chẳng quyết đoán
Nơi sinh tử như vậy
Luân chuyển mãi chẳng rời.
Lại trải sáu mươi kiếp
Được gặp Phật Bảo Anh
Khéo giáo hóa độ người
Nhất thừa không hai nẻo
Không nghe theo tiểu tiết
Không tuệ dứt sạch lậu
Diễn rộng đạo Nhất tướng
Hành đúng lối thâm diệu
Dốc phát tâm Bồ-đề
Thệ lớn tâm khó hoại
Từ đó đến ngày này
Bảy ức a-tăng-kỳ
Luôn hộ trì chánh pháp
Nay mới tự giác ngộ.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Bấy giờ Bồ-tát cùng với các chúng sinh, Thiên, Long, Quỷ thần, tám bộ chúng và chư Bồ-tát thần thông trong mười phương hết lời khen ngợi bài kệ ấy, lãnh hội ý nghĩa

thâm diệu. Tức thì nơi tòa ngồi có tới tám mươi bốn cai chúng nhân thấy đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lại có vô số chúng sinh đạt được Pháp nhãn.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Nếu có chúng sinh được nghe một bài kệ này, đọc tụng, thọ trì, lại vì người khác mà nêu giảng rõ về ý nghĩa thì luôn được yên ổn, không bị các thứ ma quấy nhiễu. Vì sao? Vì những chúng sinh ấy ở thời quá khứ đều tạo được đầy đủ các hạnh, lại từng cúng dường vô số chư Phật, thệ nguyện đã thuần thực, mỗi mỗi người đều phát nguyện: “Nếu tôi được sinh ra về sau này thì mong cầu được gặp một vị Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ để được nghe giảng nói chánh pháp.” Vì vậy mà đối với Đức Phật ấy liền an nhiên thức tỉnh lớn lao, đạt được pháp vô sinh diệt.

Này các vị Tộc tánh tử! Làm thế nào để đạt được? Nếu như có một người cho rằng: “Tôi đã tỏ rõ về các pháp vô hình. Dùng hình tướng để giảng dạy, trao truyền, như về hình tướng của hư không thì dùng sự thật để giảng dạy trao truyền.” Người ấy đã tạo nên ý tưởng như vậy thì có thể thuận theo chăng?

Lúc này có Bồ-tát Vô Úy Đại Hộ, vượt qua cõi tam thiên đại thiên thế giới này có cõi Phật tên là Hiền hào, Đức Phật ở cõi ấy hiệu là Phổ Hiền, Bồ-tát Vô Úy Đại Hộ đã từ cõi Phật đó đến đây. Vị Bồ-tát này đã đạt được các pháp Tổng trì, đứng vững trong chánh pháp, không hề thoái chuyển. Bồ-tát Vô Úy Đại Hộ liền rời chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên phải, đến trước Đức Phật, quỳ xuống, chắp tay cung kính, thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Đối với các pháp vô hình, dùng hình tướng để giảng dạy, trao truyền; hư không vô hình tướng, dùng hình tướng để giảng dạy, trao truyền. Điều ấy thật hết sức khó khăn, rốt cuộc là không thể đạt được! Vì sao? Vì hư không vô hình, không thể bị ô nhiễm cấu uế, lẽ nào muốn khiến hư không có hình chất sao? Việc đó không thể được!

Đức Phật bảo Bồ-tát Vô Úy Đại Hộ:

–Này vị Tộc tánh tử! Điều ấy cũng có thể đạt được. Như người muốn theo vị Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ để được nghe pháp thì trọn không thể được. Vì sao? Vì các pháp là vô số, lẽ nào nên đem trong cái vô số ấy mà thực hiện pháp hữu số chăng? Đối các pháp là không duyên, nếu dấy duyên thì đối được chăng? Pháp của hư không là có hình chất chăng? Việc ấy không thể được. Chỉ vì Như Lai Thế Tôn với lòng Từ bi rộng lớn trùm khắp nhằm khai thị, giáo hóa chúng sinh khiến họ được đứng vững chắc nơi chánh pháp, nên diễn nói rộng về đạo giáo, phân biệt các pháp. Các pháp vốn là vô ngôn vô thuyết. Vì thế gian nhiều kẻ ngu si lầm lạc dấy khởi tâm thị phi, cho rằng đó là pháp lậu, là chẳng phải pháp lậu, là duyên đối pháp, là có thể hộ trì, là chẳng thể hộ trì, là pháp hữu ngã, là pháp vô ngã, là pháp thế tục, là pháp giải thoát, là pháp cấu nhiễm, là pháp không cấu nhiễm, là pháp hữu số, là pháp vô số, là pháp đoạn diệt, là pháp chẳng đoạn diệt, là pháp ô trước, là chẳng ô trước. Lại tự cùng răn đe nhau, mỗi người đều cho lời nói mình là đúng. Theo đấy rồi rời đấy. Học đấy rồi bỏ đấy. Là pháp học, là chẳng phải pháp học. Đó là pháp Thanh văn, chẳng phải là pháp Bích-chi-phật. Là pháp Bồ-tát, là chẳng phải pháp Bồ-tát. Không dùng sự quán tưởng ấy để thành tựu được Tối chánh giác. Vì sao? Vì có hình tướng vướng chấp nơi quán thì chẳng phải là pháp Không quán bậc nhất. Không cầu mong, không hình tướng, cũng không mọi tri kiến. Như thế thì mới thành tựu được Không quán.

Phàm quán tưởng các pháp là vô ngã, vô thọ, không thấy quốc độ, thấy rõ cảnh giới không nương tựa và không có chỗ nương tựa. Đó là pháp quán về không, không

chốn có. Người quán tưởng như thế, đối với các pháp cũng tịch tĩnh, đạo quả cũng tịch tĩnh, thọ chứng cũng tịch tĩnh. Giả sử Bồ-tát thực hiện pháp Không quán như vậy, đối với mọi hy vọng liền dứt hết điên đảo, đem lại lợi lạc cho chúng sinh mà phát khởi lòng thương rộng lớn, tạo dựng Phật pháp. Tuy hóa độ chúng sinh mà không tưởng chấp về chúng sinh được độ. Bồ-tát thực hiện Không quán, há thấy kẻ được hóa độ? Việc ấy không thể có. Nếu có những vị Đại Bồ-tát đạt được pháp Không quán ấy thì liền có được đầy đủ mười pháp Vô ngã.

Những gì là mười pháp đó?

Này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát hoặc Tộc tánh tử, Tộc tánh nữ đối với các pháp Phật chẳng thấy tịnh uế, lại cũng không dấy niệm bỉ thử, đây là Pháp thân, đây là tư dục thân. Trước rõ về quá khứ, sau tưởng tận vị lai, thấy đều là thanh tịnh, không còn ngã tưởng. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát với pháp phục chỉnh tề, chấp trì các pháp khí cần thiết, quán tưởng để nhận thấy chư Phật Thế Tôn ba đời: quá khứ, hiện tại, vị lai, đi vào các thành ấp giáo hóa, không hề có sự phân biệt hàng giàu sang với hạng nghèo khó, ở trong ấy cũng không dấy nhị kiến phân chia tôi ta. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát quán tưởng để nhận thấy vô số cõi Phật với các quốc độ trang nghiêm thanh tịnh, nhưng tâm vẫn thản nhiên bình đẳng, không nói rằng cõi Phật hiện nay là xấu ác, ý giữ lấy sự thanh tịnh, không hề dấy ngăn ấy tưởng, niệm niệm luôn chuyên chú để nhận biết, không để cuốn trôi đi. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát đối với chúng sinh tham đắm, cấu nhiễm, luôn dựa bám vào thân mạng thì mình lãnh hội được diệu lý không. Bồ-tát đạt được Không tuệ, ba đời luôn dứt mọi dựa cậy. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát đối với từng ấy sự giáo hóa của chư Phật Thế Tôn, đều thấu đạt diệu lý gốc là không, thanh tịnh như nhiên. Đấy gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Đức Phật bảo Bồ-tát Vô Úy:

–Đại Bồ-tát hoặc là Tộc tánh tử, Tộc tánh nữ thực hành các pháp tu Ba-la-mật là những Pháp tạng vô tận, dùng các râu chuỗi hoa quý giá để tự làm trang nghiêm thân tướng. Sự vô tận như vậy là cũng không thể thấy biết tận cùng, ở trong ấy đã thành tựu được sự quán tưởng về tận và chẳng tận cùng. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát nên quán tưởng về chư Phật với sắc tướng hình tượng vô lượng, hội nhập vào nơi cội nguồn của các pháp tịch nhiên, nhận rõ nghĩa lý cùng lãnh hội mọi sắc tướng gốc là không, nhập vào khắp cõi pháp giới để giáo hóa, dẫn dắt chúng sinh nhưng không thấy, không chấp vào sắc tướng hình tượng giáo hóa chúng sinh ấy. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát đạt được trí tuệ của Bạc Giác Ngộ, là kho chứa thâm diệu, uyên áo, được bốn thứ vô úy, lìa bỏ tám nẻo trôi buộc để đạt tám nẻo giải thoát, tuôn mưa pháp nhuần thấm khắp nơi chốn, dứt trừ mọi khổ của lão, tử; tạo nên tiếng rống của sư tử, chí bền chắc như Kim cang, lìa chấp về đây - kia mà cũng không vướng mắc về nẻo ấy. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, này Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát dần dần nên gần gũi để tự tập đạt được Túc mạng thông, quan sát vô số a-tăng-kỳ kiếp về chư Phật Thế Tôn ở khắp các quốc độ, tuy hiện rõ việc nhập Niết-bàn như không chấp thủ sự diệt độ, làm thanh tịnh dấu vết của chúng sinh, không mang tâm biếng trễ, không lấy số lượng về kiếp để khiến chúng sinh lo chán. Lại cũng không cho việc nhập Niết-bàn là sự an lạc lớn để giữ lấy sự diệt độ, tâm như hư không, không thể bị nhiễm ô. Đó gọi là Bồ-tát thực hiện pháp Không quán vô ngã.

Lại nữa, Bồ-tát Vô Úy! Đại Bồ-tát đem trí tuệ lớn rộng không bờ bến để cứu vớt chúng sinh chính là khiến cho những nơi chốn cực xa như tại hằng sa dấu hiệu, nơi mỗi mỗi “sa” ấy tận cùng là hằng sa. Tính toán như vậy khắp lượt rồi trở lại từ đầu, tám phương và trên dưới thấy đầy khắp như thế. Cũng du hóa vô lượng cảnh giới như đi vào cõi hư không nhằm tế độ chúng sinh, không khiến họ bị đọa lạc, không tự khen ngợi về phước báo, có được trí tuệ thông đạt. Đó gọi là Đại Bồ-tát có được mười pháp vô ngã.

Như vậy là Bồ-tát Nhất sinh bồ xứ sự việc nhập thai đã hết nên mới thích ứng với sự thực hiện ấy.

Bấy giờ nơi tòa ngời, các vị Thiên tử của cõi Dục và cõi Sắc có đến mười chín cai vị liền đạt được Đỉnh nhẫn. Lại có vô số chư Thiên cùng chúng nhân đạt được hạnh hết mực tin tưởng về pháp Không quán. Các vị Duyệt-xoa, Long, Quỷ đều bày tỏ sự tin tưởng hướng về ba ngôi tôn quý, thọ ba quy y.

Đức Phật bảo các vị Tộc tánh tử:

–Bấy giờ Bồ-tát đang ngồi nơi chiếc ghế vàng, các vị Quốc vương, Cư sĩ, Thiên, Long, Quỷ thân cùng Bồ-tát khắp mười phương, mỗi mỗi vị đều thể hiện sự cung kính muốn được tắm rửa cho Bồ-tát. Lúc này có vị Bồ-tát tên là Nguyệt Tinh, đối với chúng Bồ-tát là bậc Tối thượng thủ, luôn thân giữ, giữ gìn mọi uy nghi, pháp phục luôn ung dung thư thái. Bồ-tát Nguyệt Tinh liền rời chỗ ngồi đứng dậy đến trước Bồ-tát quỳ mọp, chấp tay cung kính, dùng kệ khen ngợi:

*Thế Tôn! Hình vô ngại
Chẳng nhiễm bụi ba cõi
Nước giải thoát rửa sạch
Nước đời yên vắng nhận
Thanh tịnh, tâm cấu dứt
Trong ngoài không chướng ngại
Mọi suối, lạch, sông, biển
Tắm gội chẳng sạch lâu.
Xưa nơi ao Lưu ly
Lúc cung thiên Đâu long
Ý dốc phát Đại thừa
Nhằm diệt ma ái dục
Bản nguyện nay đạt quả
Ba cõi không ai sánh
Nguyện lên tòa Vô úy
Bày tắm rửa làm gì
Sinh Thiên, sáu mươi hai
Na-thuật kiếp trong ấy
Thiên kỹ năm nhạc đến*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phước báo tự nhiên vang
Pháp thân đủ mọi trí
Diễn nói đạo vô ngại.
Thác sinh ấy xong khắp
Thành Ca-duy-la-vệ
Đời hiện tại ba họa
Dùng ba mình dứt diệt
Ba tuệ thông ba đạt
Ba yếu nay gồm đủ
Ba bậc quán ba đời
Chẳng nhiễm hữu ba cõi
Ba phần Pháp thân đủ
Nên lễ Tam Giới Tôn
Mọi chúng sinh đến hội
Chư Thiên, Tu-luân, Quỷ
Thấy cùng chung vui mừng
Đốc kính lễ cúng dường
Trước sau giữ trong, diệu
Đi tới vườn Lưu ly
Cành hoa sen vin lầy
Giáng thần sinh Diêm-phù
Vừa sinh, khi chạm đất
Sạch như ánh vàng ròng
Trời đất sáu chấn động
Thần cảm, chư Thiên đến
Địa ngục mọi khảo tra
Một thời thấy dừng lại
Thanh tịnh không chút bợn
Như hoa không vướng bùn
Cõi Phật trong mười phương
Như Lai Vô Thượng Giác
Mỗi mỗi nơi cõi mình
Nêu bày trước bốn chúng
Hôm nay cõi Ta-bà
Bậc Thế Hùng xuất hiện
Rủ lòng thương muôn loài
Lìa hẳn ba đường ác
Sẽ chuyển xe chánh pháp
Vườn Lộc dã trong sáng
Vì bao kẻ mê lầm
Đem pháp cam lồ rưới
Tám nẻo riêng tìm được
Rõ trợn mười hai duyên
Sông biển báu vô tận
Mọi người thấy sung mãn*

*Ví kiếp này kiếp khác
Phật Phật ngợi khen đức
Hãy còn chẳng thể nêu
Hướng ta ánh đom đóm.
Xưa ta cõi Vô úy
Khoảnh khắc trong cõi Phật
Mới xem pháp vô ngôn
Chưa được Tuệ vô sinh
Thề sinh trong ngôn, giác
Diễn rộng pháp vô cùng
Hôm nay đã đến hẹn
Xin chuyển pháp luân quý.*

Lúc này Bồ-tát tâm ý an nhiên, chăm chú lắng nhìn cũng không nói năng gì mà chỉ suy nghĩ: “Như ta hôm nay vì người mà thuyết pháp, giảng giải về đạo quả thanh tịnh không thoái chuyển, không mang tính chất phân biệt tôi ta. Các pháp là như nhiên, cuộc sống cũng thế, tùy theo căn trí của mỗi người mà thuyết giảng chánh pháp.” Tánh của muôn pháp là tự như thế, không hề biến đổi. Hướng chi chúng sinh có người lãnh hội được pháp ấy. Chúng sinh vốn thanh tịnh, không bị cấu nhiễm, nên tạo lập trí tuệ để tâm phát thệ nguyện rộng lớn, nên suy cứu để thấy muôn loài thấy đều thanh tịnh. Vốn thanh tịnh như nhiên, vô ngã như nhiên, vô hình như nhiên, người vật như nhiên.

Thế nào gọi là vốn thanh tịnh như nhiên? Từ lúc xa xưa đến nay tuy luân chuyển trong cõi sinh tử, từ lúc phát tâm cầu đạo cho đến khi nhập Niết-bàn, vốn luôn được thanh tịnh, vì vậy mà gọi là vốn thanh tịnh như nhiên.

Thế nào gọi là Vô ngã như nhiên? Vốn có nay không, nay có vốn không, cũng không thể nói rằng ngã. Gốc của ngã là sinh từ có; lại cũng không thể cho rằng có là từ ngã sinh ra, ngã không tự biết rằng vô ngã là có, cũng không tự biết rằng có là có. Vì vậy mà gọi là Vô ngã như nhiên.

Thế nào gọi là Vô hình như nhiên? Vô hình ấy như tâm thức, thân diệu, thọ mạng, ba cú nghĩa ấy luôn tồn tại không biến đổi. Nơi không là không, nơi hình là hình, nơi có là có, nơi tướng là tướng, nơi vô tướng là vô tướng. Sự nhận biết về vô hình, tánh của nó là không, như nhiên, vì vậy mà gọi là Vô hình như nhiên.

Thế nào gọi là người, vật như nhiên? Tìm tòi suy cứu về người, vật không thấy được chốn gốc gác, ý thức ảo hóa nên không đạt được cội nguồn của đối tượng. Do mê muội lầm lạc cùng hợp lại nên cho rằng đây là cha, đây là mẹ, là quốc độ, tài sản, vợ con... dần dần sinh ra các tướng nên tham đắm trong ba cõi.

Ta nay đã vĩnh viễn lìa bỏ chúng, đem tính chất như nhiên ấy mà thông đạt Không tuệ. Không tuệ là như nhiên, các pháp cũng thế. Các pháp là như nhiên là đạt đến bậc Chánh giác lại cũng là như nhiên. Tất cả các pháp chỉ là giả hợp danh hiệu, do từ hiệu mà có danh cũng lại là như nhiên. Luận bàn về như nhiên mới thật là luận bàn về các pháp không sinh diệt. Vì thế nên gọi là người, vật như nhiên.

Ta nay nếu diễn nói về các pháp không tịch, chúng sinh sẽ không tin mà còn tăng thêm bao lớp lưới nghi hoặc. Ví như ta lại thuyết giảng các pháp về hình chất thì chẳng thể đạt đến tận ngọn nguồn. Hay là nên Diệt độ? Vả như thích nghi với tịch tĩnh thì Hiền thánh đều im lặng.

Bấy giờ có vị Thiên tử tên là Bảo Anh, thông đạt tâm niệm của Bạc Giác Ngộ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cùng hành Phật tánh, sáu đường đều thấu triệt, tổ ngộ nhất tướng, hoàn toàn lia bỏ tám pháp thế gian, không còn bị phiền não chi phối, có thể nhận lấy việc chuyển pháp luân, tuyên giảng các lời dạy của Phật, bốn Thánh đế cùng trí tuệ giác ngộ, dứt diệt tức thì mọi cấu uế, gồm đủ năm phần Pháp thân của Như Lai, đạt được đạo quả sáu thứ thân thông vô ngại, hình thân luôn du hóa khắp chốn, không có nơi nào bị chướng ngại, có được đủ bảy Giác ý để tự trang nghiêm thân tâm, tám nẻo hành hóa chân chánh đều gồm đủ cùng với pháp Bát cộng, bốn Vô úy, dũng lực như Kim cang không gì có thể hủy hoại. Do vậy mà biết được sự im lặng của Bồ-tát, biết vì sao Hiền thánh không muốn đem giáo pháp diễn giảng cho chúng sinh.

Lúc này Thiên tử Bảo Anh liền rời chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên phải, đến trước Đức Phật chấp tay cung kính thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Con nay không dùng Phật nhãn, Pháp nhãn, Tuệ nhãn và cả Thiên nhãn để quan sát các loài chúng sinh, luôn hợp với pháp luật của các bậc Hiền thánh. Con nay chỉ dùng nhục nhãn để xem thấy hằng sa các quốc độ trong mười phương, về những người nên thọ nhận việc chứng đắc, những người tu tập thiền định hoặc tại Nhất trụ cho tới Thập trụ. Lại thấy các bậc Thiện nam sắp sửa thành tựu đạo quả Phật-đà, các bậc Nhất sinh bổ xứ không hề thoái chuyển, dốc lòng đi tới đạo tràng để trang nghiêm cây Bồ-đề. Hết thấy các bậc ấy đều nên được theo Bồ-tát Nhất sinh bổ xứ để nghe pháp bình đẳng, các pháp bất nhị, từ đó mọi chí nguyện vì đạo thấy đều được thành tựu.

Bấy giờ, Thiên tử Bảo Anh ân cần khuyến thỉnh cho đến ba, bốn lượt, lại dùng kệ để bày tỏ lời xưng tán:

*Tôn nhan không gì sánh
Nét mặt như trăm hoa
Giẫm đất tự xưng hiệu
Tiếng vượt Phạm thiên âm
Kiến lập cõi trí tuệ
Thuyết pháp chẳng Hữu vô
Chúng sinh chấp tưởng thường
Tịch nhiên nẻo bất nhị.
Hào quang tỏa mười phương
U tối thấy ánh sáng
Bậc quý Nhân Trung Tôn
Nay nên dốc quy kính.
Vô số đời khổ hạnh
Từ bi khó có hai
Công đức đã viên mãn
Nay con dốc quy kính.
Chính tán dương Tôn Túc
Chân, tay, thân tướng tốt
Da lông bảy chốn phẳng
Dáng đứng phải trái cân
Cánh tay, ngón thon nhỏ
Vân tay tỏa đều đặn
Lưỡi dài, rộng, vô úy*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nét ngàn cánh hoa sen
Bốn mươi răng khít đều
Sắc như ngọc tuyết trắng
Vào các lúc thuyết pháp
Môi tươi như ngọc ánh
Tám thanh chẳng nam nữ
Cũng chẳng âm thư hùng
Cảm ứng khắp mười phương
Lắng nghe không hề chán
Tai vuông đeo ngọc báu
Như châu minh nguyệt ngời
Mắt xem rõ trắng đen
Trên dưới thấy đều tỏ
Tóc đầu sắc xanh sẫm
Nhục kế lông xoay phải
Tướng tốt không bến bờ
Dáng trông như núi vàng
Mọi đức trang nghiêm thân
Cũng như hoa đua nở
Tiêu diệt mọi bụi bặm
Ba cõi một mình bước.
Vô số loài chúng sinh
Khắp mười phương cùng hợp
Muốn được nghe chánh pháp
Đạo Vô thượng tối thắng
Trời, Người, Rồng, Quỷ thần
Đốc ngưỡng mộ nghe pháp
Xin rủ thương muôn loài
Mau chuyển bánh xe pháp.*

Bấy giờ, các vị Đại Phạm Thiên vương trong khắp mười phương thế giới, các vị Thức Càn Thiên vương là hàng thượng thủ trong số tám mươi bốn ức Thiên vương, liền rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên phải, đến trước Đức Phật, quỳ mọp, chấp tay cung kính, dùng kệ để tán dương Phật:

*Không đấm lừa mọi uế
Lậu dứt, không hề nhiễm
Hành ứng hợp giáo pháp
Ý đạt tuệ thông, vô
Gốc tại trời Đâu-thuật (suất)
Thuyết pháp như nước cuốn
Vì sao nay tịch nhiên
Chẳng nở hoa tuệ tỏ
Hào quang chiếu u minh
Xua sạch mê ba đời
Mười Lực không nhiễm đục
Mong được lúc diễn pháp*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hôm nay khắp mười phương
Chư Bồ-tát vân tập
Thấy cùng muốn được nghe
Pháp chưa từng tuyên giảng
Ý tịnh, hành dứt lậu
Như thể trăng trong sao
Phật quá khứ cùng nguyện
Mong được lúc thuyết pháp.
Chúng sinh nay chìm đắm
Biển sinh tử nổi trôi
Xin đem thuyền bình đẳng
Cứu vớt kẻ ngụp lặn
Hào quang thật lồng lộng
Phủ che cả nhật nguyệt
Xua trừ mọi phiền não
Thanh tịnh không chút bợn
Thế Tôn gốc nguyện lớn
Dũng mãnh không hề vơi
Ý từ bi bình đẳng
Thuyết pháp không tăng giảm
Giới đủ, cùng thiền tịch
Lực Thần túc vô úy
Pháp vô úy không tướng
Chánh thọ nhập khắp cõi
Gốc tu pháp Lục độ
Tâm sạch mọi lo buồn
Ý khiêm cung kính lễ
Các bậc sư, tôn trưởng
Do vậy hiện nhục kế
Không kẻ dám xem thường
Hướng chỉ tâm muốn bày
Thấy đỉnh tướng Như Lai
Mười phương thương thị hiện
Giáng thần độ muôn loài
Chúng nhân cùng khao khát
Mong được chuyển pháp luân.

Phạm Thiên vương Thức Càn đọc bài kệ tán thán xong bèn đi vòng quanh Đức Phật ba vòng rồi trở lại tòa ngồi cũ. Lúc này Thích Đề-hoàn Nhân liền rời chỗ ngồi đứng dậy, để trần vai bên phải, sửa soạn lại y phục, quỳ mọp chấp tay, ba lần tự xưng danh hiệu:

–Con là Thiên đế Thích tên là Câu-dực, xin được quỳ trước Bồ-tát để tán dương:

Không lời, hợp tịch tĩnh
Không dạy, hạnh tự đủ
Không tập, hợp vô biên
An nhiên hợp vô vi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bản hạnh hiện vô tướng
Nay đạt quả không, vô
Nên lễ Thần hư không
Tịch nhiên, dứt lời, dấu.
Tại đời giác ngộ được
Ban vui kẻ khốn cùng
Chỉ dẫn nẻo chánh kiến
Mù tối nhận nẻo chính
Chúng sinh mãi lầm lạc
Mong nghe pháp cam lồ
Mong mở kho vô tận
Nhuần thấm khắp trời, người
Hành từ, gốc tu đức
Phương tiện không giảm tăng
Diễn rộng pháp vô vi
Muôn người đều đầy đủ
Bậc Thế Tôn khó gặp
Chánh pháp cũng khó tìm
Muốn được gặp Thánh hiền
Cũng lại chẳng thể được!
Chư Như Lai quá khứ
Thành Chánh giác nơi đây
Mong được lúc phục thân
Gắn bó cõi đời này
Tôn gốc thích nhàn tĩnh
Tư duy đạo vô vi
Gốc thế nguyện đạt quả
Làm sao ở chốn động?
Diêm-phù năm vạc trôi
Lửa nước cũng dữ dội
Duy nguyện mau xuất gia
Lìa tham dục trói buộc
Con nhớ đời quá khứ
Chư Phật thành Chánh giác
Liền đến nơi Thọ vương
Sớm ngời, chiều thành đạo
Tôn giả nay có nghi
Mới muốn vui sinh tử
Ân ái như thành hư
Vui ấy sao tham luyến!
Đời đây nổi sống chết
Chỉ đạo luôn tịch nhiên
Ân ái như ánh chớp
Huyễn hóa chẳng chân thực
Thế gian đầy tăm tối

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Năm lớp sử phủ che
Mong được khai tuệ sáng
Chiếu tỏa được thấy khắp.
Biến hóa vô số hình
Thích ứng trước muôn loài
Theo đúng hạnh nguyện gốc
Hành Thiền lực sung mãn.
Như nay sao lại tĩnh
Chẳng chuyển bánh xe pháp
Mong được lúc diễn rộng
Đói khát được no đủ.
Nhớ gốc nẻo tạo phước
Tích chứa từ nhỏ ít
Đạt đến bậc Thiên vương
Cõi trị không bờ bến.
Cung phụng chư Như Lai
Thời quá khứ đắc đạo
Bốn Phật Nhất bổ xứ
Thế Tôn chính hiện tại
Vô số ức na-thuật
Mãi chìm trong sinh tử
Mong đem xe nguyện lớn
Đưa ngay đến bờ giác
Nay xin khuyến thỉnh thuyết
Pháp cam lồ không chán
Tám nẻo mở dứt đấm
Không cấu nhiễm bụi bặm
Tôn giả hoặc nhập định
Nên độ cõi chẳng độ
Mong trước hóa loài này
Kẻ tâm giữ chẳng động
Tánh hư không chẳng nhiễm
Luôn bình đẳng an nhiên
Không hưởng chẳng thấy được
Duy nguyện dứt mọi nghi.
Chứa thâm diệu vô tận
Kẻ yếu nào giữ nổi!
Nay gặp Thiên Thế Sư
Xin mở khiến hiện khắp
Tôn giả vốn nguyện độ
Cùng ngày chẳng đổi lúc
Như nay sao im lặng
Bao kẻ mê cầu độ!

Lúc ấy, Thích Đề-hoàn Nhân nói bài kệ xưng tán Phật xong, liền đi vòng quanh Phật ba vòng rồi trở về chỗ ngồi. Bấy giờ ma vương tên là Nộ Hại dắt dẫn đám đông ma

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

liền rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy, đầu mặt cung kính đảnh lễ ngang chân Phật và thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Chúng con từ lâu luôn ôm lòng hồ nghi, không thấy được đạo chân chánh, nay muốn được thuyết về pháp luân không gì sánh được, mong được thấy rủ lòng thương xót mà giảng nói thông suốt chánh pháp. Chúng con từ lâu chẳng rõ về pháp giới, tuy vậy mỗi người đều có tâm mộ cầu Không tuệ, chỉ vì chưa được gặp gỡ kinh điển của bậc Đại giác ngộ.

Bấy giờ ma vương ở nơi phía trước Đức Phật đọc bài kệ:

*Nơi trăm ngàn ức kiếp
Không đấm, lúc nên hiện
Như hoa lìa nước, bụi
Tâm tịnh còn hơn thế
Số lượng kiếp vô cùng
Từng trải, chịu khổ hạnh
Không rời bốn nguyện lớn
Kim cương chẳng thể hoại
Miệng diễn tám vô ngại
Trời, người đều sung mãn
Người nhận luôn đủ đầy
Lại dứt lo sinh tử
Một đời đến trăm đời
Danh hiệu các giòng họ
Thấy rõ mọi ngọn nguồn
Dùng tuệ hơn hết độ
Mười trụ về cõi gốc
Thối chuyển thành tinh tấn
Tối thắng độ nạn ấy
Nên diễn chớ hồ nghi
Hằng sa Phật quá khứ
Du hóa khắp chốn này
Chuyển pháp luân vô thượng
Độ người không kể xiết
Chính khiến đời vị lai
Chư Phật thành đạo quả
Thấy đến nơi chốn này
Sẽ chuyển pháp luân báu
Từng nghe Như Lai tạng
Tuệ thân diệu Như Lai
Tên là cõi Phổ nghiêm
Kinh Bồ-tát Anh lạc
Hôm nay đúng là lúc
Khó có thể gặp được
Cứu vớt mọi khổ ách
Từ ấy tuệ đạo tỏa.
Hoặc có loại chúng sinh
Chán ghét chốn thân khổ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Muốn nghe pháp vi diệu
Dứt trừ bốn đại giả.
Lại có kẻ hiểu đạo
Rõ sinh diệt vô thường
Muốn nghe đạo không, vô
Tất tỏ không chốn có.
Lại có chốn cao sâu
Giữ mình, dứt tướng khác
Biết thân, vật chẳng bền
Chẳng dấy niệm tướng chấp.
Tuy lại nhớ nền đạo
Chưa nghe, chẳng được ngộ
Duy nguyện Tôn giáng thân
Khiến dứt hết nghi động.
Mắt như hoa sen xanh
Nhìn suốt, không chốn ngăn
Xem xét khổ ba đời
Phiền não cuốn bao kẻ.
Thế Tôn vốn trải qua
Phụng thờ chư Thế Tôn
Khiêm cung hàng thấp kém
Nay đạt tướng vô hình
Nơi tướng không chấp tướng
Mọi sắc đẹp đều giả
Vì vậy các Hiền thánh
Đỉnh tướng không thể thấy
Hào quang từ giữa mày
Chiếu tỏa vô số cõi
Thấy hào quang dứt phiền
Như hè gặp bóng rợp.
Tiếng sư tử rống vang
Hàng phục đám ngoại đạo
Phá hết rừng tà kiến
Như sáng xua sạch tối
Nói lời, lời không dối
Chỉ dốc tất thành tựu
Thuyết pháp, pháp chân thật
Đạt đạo, đạo cội nguồn.
Xưa Phật ở cõi này
Mười hai tiểu kiếp ấy
Dần dà cùng liên tục
Chẳng dứt dòng chánh pháp
Tìm thầy cầu ánh sáng
Gắng giữ ngàn ấy tuệ
Trang nghiêm thể vô tận

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vô hình không thể gọi
Kẻ không tin, khiến tin
Căn lực luôn dồi dào
Vô úy, lia đây kia
Mong được lúc diễn thuyết
Ba cõi, tôn quý nhất
Chánh pháp trùm hết thảy
Thành đạo, hoại nghi pháp
Dứt hẳn tướng vô ngã
Mọi người tham chấp thân
Đắm đuối chẳng thể lia
Kết buộc nên đời khổ
Hẹn đến lúc nào thoát?
Tuệ sáng chiếu thế gian
Đoạn dứt tâm tham ái
Tự độ cùng độ người
Cõi người thật khó có
Thi ân dứt tôi ta
Đã vượt khỏi ba cõi
Một lúc, một ý niệm
Bình đẳng không nam nữ
Chúng sinh mang điên đảo
Chẳng tỏ Tuệ không, vô
Ý dấy đắm năm dục
Chấp có thân thực sự
Do vậy đọa năm ngã
Chẳng thấy nẻo chứng đắc.
Phật thị hiện thế gian
Dứt tướng hữu vô ấy
Nhập thiên dứt tham chấp
Trừ hẳn mọi vinh hoa
Xem đầy hình vô thường
Chẳng có cũng chẳng không
Từ bi lớn cứu đời
Mênh mông không bờ bến
Nguyện xưa nay đạt quả
Mau trở lại tòa báu
Xem kẻ đắm sinh tử
Trôi nổi chẳng tự biết.
Sao Thế Tôn lặng yên
Dứt lời, không thuyết giảng?
Đời năm nạn cấu ứ
Chẳng thấy các pháp Phật
Thân tín sinh giữa nước
Cha mẹ đủ năm việc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Hào quang tỏa khắp cõi
Chẳng thấy hình chất tượng
Sắp nhập định diệt tận
Tịch nhiên không tiếng vang
Đại chúng phương xa đến
Ca-lưu, Càn-đạp-hòa
Nghe pháp quý không chán
Lưỡi dài rộng tịch tĩnh
Pháp ấy chẳng nghĩ bàn
Hóa độ kẻ mê muội
Muốn tỏ được ngọn nguồn
Pháp ấy chưa từng có
Bồ-tát không thoái chuyển
Vả chưa đạt pháp ấy
Hướng lại hướng cửa đạo
Mà muốn rõ nẻo gốc?
Phật nay xem bốn chúng
Ngần ấy loài đốc chí
Nay được pháp diễn rộng
Mỗi mỗi mong được độ
Chúng sinh nhiệm ba cõi
Muốn cầu pháp lia buộc
Mọi tướng thường, chẳng thường
Thấy chiếu nẻo diệt tận
Ma, quỷ có ức ngàn
Đều từ mười phương lại
Đạt tín nhãn bất khởi
Hành địa không thoái chuyển.
Lại có ức ngàn chúng
Ý hướng theo chúng con
Đều là Tộc tánh tử
Tất đến địa kiên cố.
Lại có vô số người
Hành địa không chấp có
Tất cầu không, vô tướng
Đốc đi tới đạo tràng
La-hán ý tự khiêm
Theo loại nhập tập tục
Nẻo thuyết khổ thâm sâu
Thấy từ Nhất thiết trí
Cũng là ấn Bồ-tát
Đạo quả nên ấn ấy
Bấm thọ nẻo Đại thừa
Gốc không, từng ấy không
Phật lúc mới phát tâm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tu tập bốn Ý chỉ
Hành địa không cao thấp
Theo Tuệ thông nẻo đạo
Nhằm khiến cho vô số
Trong hằng sa số kiếp
Hạnh khổ chẳng niệm tà
Như nay trọn nguyện quả.
Tương lai mọi hằng sa
Cõi muốn thành Phật đạo
Chẳng lìa mọi sở nguyện
Tất như nay tỏ đạt
Như Lai đại Từ bi
Xả thân chẳng vì mình
Bố thí không cao thấp
Nên đạt Tuệ lục độ
Khứ, lai cùng hiện tại
Sinh diệt vốn vô cùng
Sinh ấy là tự sinh
Cội nguồn khó thông tỏ
Mười hành lìa thân người
Năm hành là Pháp vương
Bản nguyện dứt tư duy
Từ mẫn nêu pháp lớn
Hoặc lại nơi thời khác
Kinh hành, ngồi, nằm niệm
Do vậy đạt Tổng trì
Bốn biện tài rộng lớn.
Bồ-tát thương muôn loài
Không chấp tướng có, thường
Nhớ đời, chốn chẳng thường
Vĩnh viễn đạt an ổn.
Thân lục bốn Vô úy
Giác đạo, tám nẻo hành
Như Lai mười tám pháp
Thế Tôn nay gồm đủ
Chúng sinh tự sinh niệm
Không được, chẳng thể được
Tự thích rơi vực sâu
Chẳng hướng cửa giải thoát.*

Lúc ma vương Nộ Hại nói xong bài kệ ấy, liền đi nhiều quanh Đức Phật ba vòng rồi trở lại chỗ cũ.

Bấy giờ chư Thiên cõi trời Đạo-lợi dẫn theo chúng chư Thiên đi đến chỗ Đức Phật, cung kính đánh lễ rồi lui ra đứng một bên, chỉ trong chốc lát đã đến trước Đức Phật thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Chúng con đối với Thế Tôn trước đã có phước duyên được gặp gỡ tôn nhan Bạc Giác Ngộ. Nay Thế Tôn đã giáng thân trong cõi Diêm-phù-lợi diễn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nói pháp luân, là bậc Pháp vương trong tam thiên thế giới. Chư Thiên lại dùng hương hoa, các loài hoa quý như Câu-vật-đầu, Phân-đà-lợi, Tu-càn-đề... tung rải lên thân Như Lai, rồi lại dùng kệ để bày tỏ lời tán dương:

*Thế Hùng nay thị hiện
Vua cõi Diêm-phù-đề
Đã sinh tám chảng nhàn
Nơi chúng sinh chung sống
Lìa hẳn, chẳng tham đắm
Trong dứt mọi tư duy
Tịch nhiên lìa mọi niệm
Xin diễn nói đủ pháp
Tôn thắng chẳng nghĩ bàn
Công lao chẳng thể chép
Các tướng trang nghiêm thân
Như trăng nơi sao sáng.
Hành dứt không tạo tác
An tọa nơi đạo tràng
Tâm thức cũng tự dừng
Đâu nhiệm đắm thế tục?
Mọi hành gốc đã vượt
Đức đầy khắp các tình
Âm vang hơn Phạm thiên
Quy kính Thiên Trung Thiên
Gốc tạo từ bốn ma
Ma muốn lìa sinh tử
Tám bậc chẳng nhiệm cầu
Tự quy Bạc Tối Thượng.
Phật nay hướng một pháp
Niết-bàn không sinh diệt
Ý diệt, ý chẳng sinh
Chẳng thấy nẻo quả báo.
Phật vốn tu hai hạnh
Chỉ diệt, quán chẳng sinh
Hành dứt chẳng thấy dứt
Thế Hùng, Bạc Tối Thượng.
Như Lai ba pháp gốc
Không, Vô tướng, Vô nguyện
Đốc hướng đạo giải thoát
Dứt lợi không chốn nhiễm
Lập nguyện thật kiên cố
Chứa hạnh không nẻo phạm
Dứt niệm hành không đắm
Nên chẳng vướng ba cõi.
Thần túc có bốn nẻo
Theo duyên thọ mạng trụ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Hành vượt mọi bến bờ
Nhân từ rõ bậc nhất
Đã sinh cõi năm trước
Chung hợp không thị phi
Bậc chân hạnh dứt nhiễm
Phương tiện nhập muôn loài
Năm căn hành bình đẳng
Tín, Tuệ, Tinh tấn, Lực
Diệt điên đảo trừ cấu
Thanh tịnh là bậc nhất.
Tôn đức hơn trời, người
Tám pháp vĩnh viễn đoạn
Định ý tâm tự tại
Vì vậy lễ Tối Thắng
Nay Thế Tôn giáng thân
Chấn động khắp tam thiên
Giác ngộ chúng sinh mê
Lìa khổ hoạn bao kiếp.*

Lúc chư Thiên cõi Đao-lợi đọc xong bài kệ tán Phật, liền đi nhiều quanh chỗ Phật ba vòng rồi trở lại ngồi như cũ.

Bấy giờ Bồ-tát tự tư duy: “Hiện nay nơi chúng hội này thấy đều là chốn tập hợp của mười phương thế giới. Các vị Thánh trí có đủ sáu thần thông, các hàng Nhất sinh bổ xứ bốn bậc gồm đủ, tất cả đều vân tập đến đây nhằm được nghe về pháp Địa không thoái chuyển. Ta nay nên dốc giữ vững pháp vô úy, là gốc của mọi sự thực hiện công đức để trang nghiêm nơi thân tướng đúng theo phép tắc của nẻo hành hóa nơi chư Phật thời quá khứ.” Tức thì ở nơi tòa báu nhập pháp Tam-muội Tự nhiên vô tánh, từ định ý mà phân biệt xem rõ nẻo hành hóa của chư Phật. Các pháp Anh lạc của Bồ-tát có đến tám vạn phẩm, đức ấy là thù thắng, đặc biệt, không thể dùng ví dụ để diễn đạt. Các vị Đại Bồ-tát đạt được pháp môn Anh lạc ấy thì liền có thể dốc tâm ý đi đến đạo tràng, đối với những chúng sinh chưa nhập vào dòng chảy của đạo pháp thì có thể khiến họ đến được bờ giác ngộ.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn hiện ra tướng lưới dài rộng, hào quang chiếu khắp tam thiên đại thiên thế giới, rồi nói với bốn bộ chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, cùng Thiên, Long, Quỷ thần rằng:

–Các vị hãy dốc tâm lắng nghe và khéo nhớ nghĩ. Ta nay sẽ vì các vị mà diễn nói về pháp Anh lạc Vô tướng của Bồ-tát. Nếu các hàng thiện nam, thiện nữ đạt được pháp Anh lạc ấy để trang nghiêm nơi thân thì liền có thể lui tới ung dung không hề bị ngăn ngại.

M